Verlossing

31 januari 1958
lezing 22

“Gegroet in de naam van de Heer; ik breng jullie zegen, vrienden. Gezegend is dit uur.

Engelen van God hebben altijd de gelegenheid gehad aan mensen te verschijnen en met ze te spreken. Er zijn veel mensen die de mogelijkheid van dergelijke verschijningen niet ontkennen waar het om onontwikkelde geesten gaat, maar irrationeel genoeg ontkennen zij wel dat communicatie met hoger ontwikkelde wezens - hoe je die dan ook noemt - mogelijk is. Dit is heel kortzichtig, want de wetten van natuur en universum moeten op dezelfde manier werken, in het goede en in het kwade, of in de vele gradaties daartussen. Het gaat er alleen om welke voorwaarden voorbereid en vervuld worden.

Als iemand iedere communicatie met enig niet lichamelijk wezen ontkent, dan kan die opvatting onjuist zijn maar er zit op zijn minst enige logica in. Maar het is niet redelijk om de mogelijkheid tot het ene toe te geven en de mogelijkheid tot het andere uit te sluiten. Er bestaan overigens vele manieren om te toetsen met wat voor geesten je in contact staat. Ieder die daarover mee wil praten moet onder alle omstandigheden de moeite nemen om studie te maken van dit uitgebreide onderwerp hoe geesten te beproeven zijn. Alleen dan ben je in de positie om vast te kunnen stellen waar ze vandaan komen. Af en toe heb ik over dit onderwerp gesproken en ik zal het in de toekomst nogmaals doen. Op dit moment wil ik slechts zeggen: als het je nog ontbreekt aan de nodige kennis om vast te kunnen stellen met wat voor geesten je in contact staat, welke wetten ermee te maken hebben, hoe je met ze kunt spreken, enzovoort, dan kun je bij je eigen hart te rade gaan, nu direct. Hier zul je enigermate antwoord krijgen, als je althans niet je gevoelens door je twijfels laat overschaduwen.

Als je gevoelens ontvankelijk en open zijn, dan kun je erachter komen of er harmonie is of disharmonie, dat voel je. En evenzo voel je of er liefde is, geduld, wijsheid en nederigheid, of het tegengestelde daarvan. Maar je hart kan alleen maar tot je spreken en voor je vaststellen wat je weten wilt als je ontvankelijk bent, als je open bent en al je vooroordelen voor een moment opzij zet.

En nu vrienden, wil ik doorgaan met de serie lezingen die ik een poosje geleden begonnen ben. De laatste keer sprak ik over de schepping van deze aarde; hoe ze ontstond en hoe de mensheid zich geleidelijk ontwikkelde.[1] Ik heb jullie verteld dat deze aarde voortkomt uit het verlangen van de gevallen geesten die zo lange tijd in duisternis geleefd hebben, hoe de aarde daar om zo te zeggen een afspiegeling van is. Ik zei ook dat deze aarde eveneens voortkomt uit het verlangen van de geesten die in Gods wereld bleven, opdat hun gevallen broeders en zusters kunnen terugkeren in het goddelijk licht. Daarom kun je hier op aarde schoonheid, liefde en harmonie vinden, maar ook het tegengestelde daarvan en opnieuw met alle nuances daartussen.

Dit is het bewijs dat deze aarde zowel een product is van Gods wereld als van het verlangen van de gevallen geesten om zich weer met God te verenigen. In deze aardse sfeer heeft de mens vanuit zijn vrije wil de mogelijkheid zich te ontwikkelen en te beslissen welke kant hij wil volgen. In zijn eigen natuur zijn uiteraard beide stromingen: de goede die ooit in eigen volmaaktheid van God uitging en de kwade die gedurende en na de val om zo te zeggen aanzwol. Tussen deze twee neigingen in staat het bewuste zelf, dat beslissen kan om hetzij de weg van de minste weerstand te kiezen - wat steeds de lagere aard van de mens is - hetzij zijn hoger zelf te volgen, en dat is het moeilijke en smalle pad. Ik heb ook nog verteld dat er altijd contact met de geestelijke wereld geweest is, vanaf het begin der tijden, toen deze aardsfeer nog betrekkelijk nieuw was.

Toen was het voor de mens onmogelijk om te communiceren met Gods wereld, omdat er nog téveel onzuivere en ongezuiverde neigingen en houdingen in de ziel waren; teveel boze verlangens en teveel blindheid om de noodzakelijke voorwaarden te vervullen. Dat is de reden waarom God altijd wezens naar deze aarde gezonden heeft die geen gevallen geesten waren. Enkele van de grote profeten en enkele van de zogenaamde heiligen behoorden daarbij. Niet alleen brachten zij

[1] Lezing 20 ‘Over God; de Schepping’ (Noot vertaler)

wijsheid, liefde en zuiverheid met zich mee om een teken daarvan op aarde achter te laten, maar dankzij deze conditie hadden zij de mogelijkheid om te communiceren met engelen van God. Dit is in het kort de essentie van mijn laatste lezing, en het vormt de voorbereiding op wat ik jullie vanavond te zeggen heb.

Welnu, ik wil graag met jullie praten over de verlossing door Jezus Christus en wat dat eigenlijk betekent. Er zijn echt maar heel weinig mensen die de volle betekenis van deze verlossing beseffen. Wel het minst van al de georganiseerde kerken; die hebben bijna volledig verkeerd begrepen wat deze verlossing is. Veel mensen geloven dat Christus aan het kruis stierf voor de zonden van alle andere mensen en als gevolg daarvan voelt niemand zich verantwoordelijk of aansprakelijk voor zijn eigen zonden, fouten en zwakheden, want Christus heeft door zijn dood voor hem geboet. Dit kán natuurlijk niet zo zijn, vrienden. Het zou totaal zinloos zijn. Als ik jullie de werkelijke geschiedenis van de verlossing heb uitgelegd zullen jullie niet alleen zien dat dit een comfortabel misverstand is, maar dan zien jullie ook duidelijk hoe dit misverstand in de wereld is gekomen.

Ik heb verteld dat de verlossing niet alleen plaats vond in deze aarde sfeer, maar in iedere bestaande sfeer. Lang voor deze aarde bestond en na de zogenaamde val van de engelen, welke ik kort geleden meer gedetailleerd beschreef,[1] was Gods plan dat de gevallen wezens tenslotte elk afzonderlijk de middelen moesten hebben om tot hem terug te keren, terug tot licht en harmonie. Maar dit kon alleen als Gods wetten nooit verbroken zouden worden, zelfs niet als dat tot doel had de gevallen schepselen terug te brengen. Dit was dan ook een heel moeilijk te volbrengen taak. Daarnaast heb ik uitgelegd dat ieder wezen in Gods schepping in één opzicht volmaakt geschapen was. Ieder wezen representeerde een goddelijk aspect. En het doel was dat deze geesten met de macht waarmee zij waren toegerust hun volmaaktheid zelf zouden uitbreiden naar andere sferen. Laten we zeggen dat bijvoorbeeld het ene wezen volmaakt was in liefde, het andere in wijsheid, en ga zo maar door.

Met deze goddelijke macht die wij allemaal eens bezaten, moesten wij onszelf in ieder ander opzicht vervolmaken en op die manier uiteindelijk aan God gelijk worden. Zodoende zouden er meerdere werelden van schoonheid ontstaan - spirituele werelden - want zoals

[1] Lezing 21 ‘De Val’ (Noot vertaler)

jullie weten wordt iedere gedachte, ieder gevoel, ieder ideaal en iedere daad in de geest gevormd en schept op die manier een wereld. Jullie weten ook dat een aantal geesten deze goddelijke macht voor dit doel gebruikt hebben en dat een aantal andere geesten die macht gebruikten voor een tegengesteld doel. Daarmee vond de val plaats. Na deze val heeft Christus, die natuurlijk lang voor hij als mens geboren werd al in de geestelijke wereld bestond, alle geesten in Gods wereld georganiseerd, om al hun kracht en volmaaktheid op hun speciale gebied aan te wenden ten behoeve van dit verlossingsplan. Met andere woorden, in plaats van door te werken aan de groei en ontwikkeling van hun eigen volmaaktheid, stelden de zuivere geesten dit uiteindelijk doel uit om hun krachten in te zetten voor het regelen van en het werken aan dit verlossingsplan. En dit wordt gedaan in ieder sfeer van bestaan. Nu praat ik natuurlijk nog over de goddelijke sferen.

In de sferen van duisternis moest enige tijd voorbijgaan voordat er iets gedaan kon worden. Er moesten voldoende geesten met dit bepaalde verlangen naar licht zijn, voordat lichtere werelden - nog steeds in het rijk van Lucifer - ontstonden. Zonder dit verlangen, al was het onbewust en blind in het begin, kon er niets veranderen, wat er ook gearrangeerd zou worden vanuit de wereld van God. Miljoenen, miljoenen jaren in jullie taal gingen voorbij, voordat dankzij dit verlangen geleidelijk deze aardse sfeer ontstond. Meer zielen kwamen op aarde leven, omdat zij daar klaar voor waren, al was hun ontwikkeling nog gering; en hun ontwikkeling ging voort, zowel in het algemeen als individueel. Want louter door te leven op deze aarde kwamen zij voor de eerste keer na de val in contact met iets goddelijks, hoe zwak zo’n goddelijke uiting meestentijds ook geweest mag zijn.

Intussen was Christus in de geestelijke wereld van God druk bezig met het voorbereidende werk. Van te voren maakte hij plannen, hij zond verschillende zuivere geesten naar de aarde om daar te leven en er het onderricht te organiseren dat door hen gebracht moest worden, hetzij door inspiratie en leiding, hetzij door communicatie met Gods wereld. Jullie kunnen je onmogelijk voorstellen hoe minutieus alles uitgewerkt moest worden, hoe zorgvuldig dit werk gedaan moest worden opdat alles in overeenstemming zou zijn met de goddelijke wetten van rechtvaardigheid.

Wanneer in die tijd een mens terugkeerde naar de spirituele wereld stond hij nog altijd onder de heerschappij van Lucifer, ongeacht hoever

hij was in spirituele ontwikkeling. Want zoals ik de vorige keer grondig heb uiteengezet, was iedere goddelijke eigenschap in zijn tegendeel veranderd. Zo was de vrije wil, die goddelijk is, veranderd in onderwerping. En Lucifer wilde natuurlijk deze heerschappij over zijn volgelingen niet opgeven. Als een mens bijvoorbeeld door zijn veranderende houding en zijn groeiende harmonie met God licht en schoonheid om zich heen begon te scheppen in de geestelijke wereld, dan vielen ook deze sferen toch nog onder het koninkrijk van Lucifer, omdat hij zijn macht over die persoon niet opgaf. Bovendien was niemand in die tijd zover ontwikkeld dat hij alleen maar sferen van licht kon scheppen. Hij schiep en bezat om zo te zeggen verschillende sferen, harmonieuze en disharmonieuze. En dit gebeurt - ik zeg het er even bij, - met ieder van jullie, met ieder menselijk wezen. Waar fouten, zwakheden en blindheid zijn, ontstaan sferen die daaraan beantwoorden. Waar je zuiver en gezuiverd bent, daar schep je mooie sferen om je heen. En je zult niet alleen het beste maar ook het slechtste bezitten van hetgeen je gebouwd hebt. Zo kon ieder betrekkelijk hoog ontwikkeld menselijk wezen wel een aantal lichtsferen hebben, maar zelfs deze sferen stonden nog onder de oppermacht van Lucifer zolang het verlossingswerk in dit opzicht niet voltooid was. En (tussen haakjes) wat jullie hel noemen wordt niet slechts door één sfeer van gruwelijke duisternis en ellende gevormd, maar zoals er vele gradaties zijn in de goddelijke sferen, zo is dat ook zo in de sferen van Lucifer.

Toen genoeg wezens klaar waren, werkelijk bewust God kenden en volledige eenheid met hem verlangden, was de tijd rijp voor het belangrijkste deel van het verlossingsplan, dat Christus zelf op zich nam. Hij deed dit niet alleen vanuit een oneindige liefde en uit mededogen met zijn gevallen broeders en zusters. maar ook om de volgende reden: gedurende het proces van de val ontwikkelde de eerste geest die gevallen was, namelijk Lucifer, een intense jaloezie ten aanzien van Christus.

Daarom lag het voor de hand dat Christus zelf liefde moest bewijzen door zijn grote offer en zijn werk, niet alleen aan alle overige gevallen schepselen, maar ook aan Lucifer zelf. Want alleen door deze daad zou Lucifer er ooit in de verre toekomst toe kunnen komen om naar God terug te keren en zo uiteindelijk geluk te vinden. God had Christus tot Koning van het heelal gemaakt en als zodanig was hij bereid niet alleen de hoogste privileges maar ook de zwaarste verantwoordelijkheden te

dragen. Door in zijn verheven positie ook de zwaarste lasten te dragen, gaf hij de wereld nog een voorbeeld om na te volgen.

Zo is hij, toen de tijd rijp was, tegenover Lucifer gaan staan. Nu moet ik jullie wel vragen vrienden, niet te denken dat dit alles niet op deze manier kan zijn toegegaan omdat het je al te menselijk in de oren klinkt. Al wat jullie als menselijke wezens bezitten, al wat jullie kennen, niet alleen betreffende onderwerpen en voorwerpen in abstracte en concrete ideeën en in taal, maar ook in alle mogelijke jullie bekende vormen, het is allemaal slechts een zwakke imitatie van wat er vóór deze stoffelijke wereld in de geest bestond, alleen in veel grotere verscheidenheid. Mensen denken vaak, als wij het erover hebben dat geesten spreken of dat ze er bepaalde voorwerpen en dergelijke op na houden, dat dat te menselijk en te concreet is. Maar toch - en ik heb het al meer gezegd - in de geest is alles concreet, alles is vorm! In jullie wereld hebben alleen maar de materiële objecten vorm en de zogenaamde abstracte dingen niet, omdat die onzichtbaar voor jullie zijn. In het geestelijke is dat niet zo. Liefde is een vorm. Als je een mooie gedachte hebt, schept dat een vorm. Heb je een gemene gedachte dan schept dat een andere vorm, een voor ons concrete vorm.

Daarom vraag ik jullie echt om dit in gedachten te houden en niet te denken dat het alleen maar een kinderlijke wijze van voorstellen is, omdat Lucifer en Christus niet net als twee mensen met elkaar zouden spreken. Misschien is het niet precies hetzelfde als wanneer twee mensen met elkaar praten, het kan er iets anders zijn toegegaan. Het is een spirituele werkwijze. Dit is natuurlijk onmogelijk in menselijke taal weer te geven. Ik moet mijn taal wel aanpassen, anders zouden jullie me niet begrijpen.

Goed, we gaan verder: Christus ging naar Lucifer toe en zei tegen hem: “Kijk eens, zoveel geesten zijn er die jou niet trouw willen blijven. Zij verlangen terug naar God. Daarom moet je hen vrij laten.” Daar stemde Lucifer natuurlijk niet mee in. Hij hield vol dat hij de goddelijke wet niet erkende en dat hij zijn macht zou gebruiken zoals het hem goed dacht. Daarom sprak Christus: “In dat geval zal er oorlog zijn tussen ons, tussen jouw krachten en de krachten van de goddelijke wereld.” Maar de kansen moesten gelijk verdeeld zijn en dat betekende, zoals reeds gezegd, dat de goddelijke krachten in aantal in de minderheid moesten zijn, om de eenvoudige reden dat de krachten van het goede eindeloos veel sterker zijn dan de krachten van het kwaad, zo ongeveer

als één op twintig.

Als er één absoluut zuiver wezen is tegen twintig heel onzuivere wezens, dan zal de kracht van dat ene zuivere wezen de kracht van die twintig onzuivere evenaren. Maar Lucifer zei: “Ook al vindt die oorlog plaats en ook al winnen de goddelijke krachten en ontnemen zij mij mijn macht, dan nog zal ik daarom Gods wet niet als rechtvaardig erkennen." Zoals jullie weten uit mijn vorige lezing speelde dit een wezenlijke rol in het verlossingsplan, want niemand mocht voor eeuwig verdoemd worden, zelfs Lucifer niet. En opdat geen eeuwige verdoemenis ooit mogelijk zou zijn, zou Lucifer zelf ten allen tijde de absolute rechtvaardigheid van de goddelijke wetten moeten toegeven. Daarom vroeg Christus hem: “In welk geval zou jij de goddelijke machten als rechtvaardig beschouwen?” En Lucifer antwoordde: “Als zo’n oorlog plaats vond nadat een enkel wezen uit Gods wereld (als je dat zo wilt noemen) op aarde leefde als een mens, zonder enige bescherming of leiding uit de wereld van God in bepaalde kritieke tijden; en indien die mens, wiens kennis grotendeels vervaagd is en bij wie door zijn menszijn de materie in de weg staat, toch trouw aan God zou blijven, ondanks mijn verleidingen en ondanks de grootste moeilijkheden en ellende. De omstandigheden moeten zo moeilijk mogelijk zijn. Ik zal die persoon iedere denkbare wereldse macht aanbieden en ik beloof hem bevrijding uit alle moeilijkheden die hem ten deel vallen als hij God verzaakt. Als iemand God trouw blijft onder zulke omstandigheden (en ik betwijfel dat sterk, ik zeg dat het eigenlijk onmogelijk is), dan wil ik mijn strijd met jou strijden en dan zal ik Gods wetten als volkomen rechtvaardig erkennen.”

Nu moeten jullie weten, vrienden, dat ieder levend mens ten allen tijde door beschermgeesten omringd wordt. Er zijn wel mensen waar ze niet zo dichtbij kunnen komen, hetgeen die mensen door hun eigen houding veroorzaken. Maar niettemin zijn ze er, ook al blijven ze op de achtergrond en ze waken erover dat hun beschermeling niets overkomt wat niet klopt met Gods wetten van rechtvaardigheid en niets waarvoor hij te zwak is om het te kunnen dragen. Alleen gelaten worden op deze aarde, zonder steun uit Gods geestenwereld en daarbij nog alle aanvallen, uitdagingen, ontberingen en verleidingen te moeten weerstaan die de krachten van de duisternis konden uitdenken, leek werkelijk een onmogelijk te volbrengen taak. Geen mens heeft ooit zoiets hoeven doormaken, in de verste verte niet. Daarom kan Christus met niemand anders die ooit geleefd heeft vergeleken worden, hoe

zuiver of mooi zijn leer ook is geweest. Christus heeft ons metterdaad laten zien wat anderen onderwezen hebben en hij deed het onder oneindig moeilijker omstandigheden dan iemand ooit heeft hoeven dragen!

Dit waren dus de voorwaarden die Lucifer stelde om Gods wetten als rechtvaardig te erkennen. Als deze schijnbaar onmogelijke taak werkelijk vervuld zou worden kon die strijd plaatsvinden. En als hij die strijd verloor, dan kon Christus zijn voorwaarden laten gelden en zou hij, Lucifer, niet meer in twijfel trekken dat God in alles rechtvaardig is.
Dit was dus het plan. En Christus nam het zelf op zich, al had Lucifer niet gezegd dat Hij het juist moest zijn, zoals je in het bovenstaande kunt zien. Vrienden, als jullie de Schrift bestuderen vanuit dit gezichtspunt, dan ga je het heel anders begrijpen. Ik ben er heel zeker van dat je op die manier de zin kunt zien van het leven en de dood van Christus. Want anders had het helemaal geen zin dat hij moest sterven aan het kruis voor zonden die anderen hebben begaan. Als jij een zonde hebt begaan ben jijzelf degene die het weer goed moet maken; niemand anders kan of hoeft dat voor jou te doen. Als iemand anders het voor je deed zou jij jezelf er niet door zuiveren. Je zou dan de kracht niet hebben die je ontvangt door het proces van zelfzuivering en juist dat alleen beschermt je ertegen opnieuw te zondigen. Want zolang de wortel van het kwaad niet is uitgeroeid moeten er wéér slechte vruchten uit voortkomen. Je kunt alleen maar zelf de kwade wortels uitrukken.

Daarom was dat niet de reden dat Christus leed en stierf. Je zult ook begrijpen waarom hij voor lange tijd volledig alleen werd gelaten; en als mens had hij natuurlijk niet dezelfde kennis die hij als geest bezat. Als hij diezelfde kennis had gehad zou de taak niet zo moeilijk zijn geweest. hij had natuurlijk wel enige kennis, want hij is het hoogste wezen in de schepping. Daarbij had hij heel wat spirituele kracht en wijsheid. Maar - en dit slaat op iedereen - leven op aarde zou helemaal geen zin hebben wanneer dezelfde spirituele kennis beschikbaar was als in de niet-lichamelijke staat. Dus Christus wist niet precies waar het allemaal om ging toen hij op aarde leefde. In de loop van de jaren verkreeg hij enige kennis en hij had een vaag idee - precies zoals jullie een vaag idee kunnen hebben - van de taak die hij moest vervullen. Wat ervan komt, hoe het zal eindigen, wat precies de zin ervan is, je weet het niet - en hij wist het ook niet. Hij werd verondersteld het niet te

weten tijdens zijn incarnatie. Na een bepaalde tijd moesten alle engelen van God hem verlaten. Ze waren bij hem gedurende een bepaalde tijd van zijn leven, maar toen zijn taak echt moeilijk werd waren zij niet aanwezig. En zoals ik jullie heb verteld was de leer die hij bracht belangrijk en mooi, maar het was een bijkomend facet van zijn leven, een zijlijn om zo te zeggen.

Steeds wanneer er iets strikt overeenkomstig de wil van God gebeurt, dan is daar niet precies één goede reden of doel voor, want vele factoren spelen een rol en veel goede doelen worden vervuld met één goddelijke daad. Ook dit is op iedereen van toepassing. Maar het geven van het onderricht alleen vormde niet de volledige reden voor zijn leven als mens. Hoe prachtig het ook was wat hij onderwees, nieuw was het niet. Andere mensen voor hem hadden in wezen dezelfde lessen verkondigd. Hij paste ze aan bij de tijden van toen, met oog voor de steeds doorgaande ontwikkeling van de mensheid, maar dat was alles.

De taak was, zoals ik gezegd heb, dat hij geheel alleen gelaten en volkomen afgesneden van de wereld van God, weerstand moest bieden aan de verleidingen van Lucifer die de grootst denkbare moeite deed om zijn doel te bereiken: Christus ten val te brengen. Hij gebruikte iedere mogelijke list en zodoende organiseerde hij ook al zijn helpers. (Geloof me, vrienden, Lucifer is in geen geval dom. Hoewel hij beslist wijsheid en inzicht mist, dom is hij niet en in zijn eigen duistere krachten beschikt hij ook over heel wat hulpmiddelen). Christus zag dus niets anders dan lijden, lichamelijk en psychisch lijden, evenals vernederingen waar je geen voorstelling van hebt. En deze vernederingen en het psychisch lijden waren heel wat erger dan het fysieke lijden en dat was al erg genoeg. Maar bovendien overkwamen hem alle verleidingen van de wereld der duisternis. Natuurlijk, Christus was wat jullie noemen mediamiek, en hij was dit in de grootste mate. Zijn mediamieke kwaliteiten waren niet in één, maar in ieder aspect heel sterk ontwikkeld, sterker dan van enig ander mens voor of na hem. Dit was een voordeel zolang Gods wereld hem nabij was, maar toen hij daarvan was afgesneden was het louter een extra beproeving, want alles wat toen nog tot hem kwam ontsprong aan de wereld der duisternis.

Helderziend als hij was kwam hij eerst in contact met hoge gezanten uit de wereld van Lucifer en later met Lucifer zelf. Die toonde zich aan

hem als een prachtig wezen en bood hem alle aardse genoegens die hij maar kon verlangen en onmiddellijke verlichting van al zijn lijden als hij Lucifer zou accepteren en zijn idee van God opgeven. Lucifer hoonde hem in de ergste momenten van zijn lijden: “Waar is nu je God van liefde en recht? Als hij bestond, zou hij dan zijn geliefde zoon dit alles laten doorstaan? Als jouw God je niets méér te bieden heeft, ben je dan niet beter af met mij? Kijk eens wat ik je te geven heb. Jouw God kan je alleen maar intens lijden en ontbering aanbieden in ieder mogelijk opzicht.” Kun je je voorstellen wat dit betekende? Als Jezus de precieze betekenis van zijn taak gekend had zou het niet half zo moeilijk geweest zijn om hieraan weerstand te bieden. En juist dit mocht niet zo zijn. Bovendien was het onvermijdelijk dat hij in deze kritieke tijden op verscheidene punten in twijfels geraakte. Hij twijfelde aan van alles, aan zijn ware identiteit, aan de vraag óf er wel een wijs en goed doel lag achter al zijn ontberingen, hetgeen hij nu nog niet begreep; kortom aan alles wat hij in de voorafgaande jaren geleerd had.

Vaak vroeg hij zich af of hij niet in een illusie leefde, en of hij zich al zijn vroegere kennis dan alleen maar had ingebeeld, enzovoort. Op deze momenten was Lucifer dan altijd onmiddellijk aan zijn zijde om dit soort gedachten te versterken. Omdat Christus een mens was en de materie dus tussen hem en de absolute waarheid stond, is het gemakkelijk in te zien hoe buitengewoon moeilijk het voor hem was om trouw aan God te blijven en niet toe te geven aan deze verleidingen en moeilijkheden. Waren de omstandigheden niet zodanig geweest dat zelfs Christus bij tijd en wijle wel moest gaan twijfelen, dan was zijn taak niet zo oneindig groots geweest!

Daarom moest Christus door dezelfde obstakels van de materie heen als ieder ander menselijk wezen, alleen bij hem waren ze veel en veel intenser! De materie is als een gordijn en de mens moet tasten om dat gordijn te openen. Jezus Christus moest hetzelfde doen, maar alleen onder zulke buitengewoon moeilijke omstandigheden dat je het je zelfs met deze uitleg nog niet eens vaag kunt voorstellen. Onder zulke omstandigheden op het rechte pad blijven, zonder het goed te kunnen begrijpen, vrienden, jullie kunnen niet werkelijk weten wat dat betekent. En de nederigheid hebben om God, ondanks al deze voorbijgaande twijfels, boven alles te stellen, zelfs boven zijn lijden en boven zijn niet begrijpen waarom, dat was de taak. Het leek werkelijk bijna onmogelijk dat iemand dit zou kunnen. Maar Jezus Christus deed

het!

Hiermee heeft Christus niet alleen aan de voorwaarden voldaan waardoor de wereld der duisternis nooit meer kon beweren dat Gods wetten niet rechtvaardig zijn, maar tegelijkertijd gaf hij ook een voorbeeld voor iedereen die na hem werd geboren, vrienden. Dus als je lijdt en je begrijpt niet waarom, denk dan aan Jezus Christus, denk aan de ware geschiedenis van zijn verlossing en ga zijn lijden als werkelijkheid zien, niet als een uit de verbeelding voortgesproten legende, maar even werkelijk als je eigen lijden, alleen zoveel erger. Dan wordt het veel gemakkelijker voor je zijn voetsporen te volgen, zijn pad te gaan, nederig te blijven en God de leiding te geven in alles wat met je leven te maken heeft. Toen Christus met succes zijn taak op deze aarde voltooid had vond er onmiddellijk na zijn dood een aantal gebeurtenissen plaats, een aantal zogenaamde ‘wonderen’, om de mensheid te laten zien dat een belangrijke fase in de geschiedenis van de schepping voorbij was en een nieuwe was begonnen. (Ik zou nog wel uren en uren kunnen praten over zijn leven op aarde, vrienden, over zijn leven en dood. Maar als je nu de bijbel leest kan je eigen voorstellingsvermogen je een beter idee geven van de diepe betekenis en de werkelijkheid van dit alles.)

Na zijn fysieke dood keerde Christus terug naar de geestelijke wereld. En nu hij aan de voorwaarden voldaan had met een betrekkelijk klein aantal gespecialiseerde geesten had hij een spirituele strijd te voeren in de wereld der duisternis. Nu zal dit ook wel weer te menselijk voor jullie klinken, vrienden, het punt dat geesten oorlog zouden voeren. Maar waar denk je dat oorlogen vandaan komen? Ook dat zijn slechts afspiegelingen van de spirituele oorlog. Hoewel een spirituele oorlog natuurlijk niet op precies dezelfde manier plaats vindt als een materiële oorlog op aarde, de spirituele essentie is er niettemin. Hoe het gebeurt, is ook alweer onmogelijk te beschrijven omdat jullie de voorstelling en het begrip missen, zoals ik de mogelijkheid mis om mezelf in menselijke taal uit te drukken. Daarom kan ik het alleen maar op een als het ware gecondenseerde wijze beschrijven die misschien symbolisch klinkt. En het is ook wel in zekere mate symbolisch.

Maar hoe dan ook, er moest een oorlog plaats vinden tussen Christus en Lucifer. Je moet je innerlijk inzicht gebruiken en het je voorstellen alsof er een oorlog met geweren of speren plaats had zoals jullie die op aarde kennen, precies in die vorm. Natuurlijk ging het niet op die

manier, maar er was een spirituele oorlog. Weer moest Lucifer de rechtvaardigheid van Gods wereld toegeven, want, zoals ik boven zei, Christus kwam onder gelijke voorwaarden ten strijde. Het zou in zijn macht hebben gelegen geen enkel risico te nemen door, laten we zeggen, grotere kracht en meer helpers in te zetten. Maar dat deed hij niet. En wel om dezelfde reden als waarom hij zijn leven op aarde op zich had genomen: opdat Gods rechtvaardigheid behouden zou blijven, zelfs in de ogen van Lucifer. De kansen waren gelijk en dit was zo duidelijk dat zelfs Lucifer het niet kon ontkennen. Dat was belangrijk, want het plan was en is dat Lucifer zelf tenslotte tot het punt moet komen waarop ook hij tot God zal terugkeren, als allerlaatste van alle gevallen schepselen, omdat hij de eerste was die zich van Gods wetten heeft afgekeerd.

Zo zie je dat Jezus Christus het verlossingsplan in iedere sfeer vervuld heeft. In iedere sfeer was de taak weer anders. Die varieerde in de talrijke sferen van Gods wereld waar de menigvuldige voorbereidingen werden getroffen, in deze aardse sfeer en in de wereld der duisternis. Toen deze strijd gestreden was werden er nieuwe voorwaarden gesteld die sindsdien van kracht zijn, na Christus' leven en dood op aarde en na zijn strijd met Lucifer. In de geschiedenis zul je lezen dat Christus op de derde dag ten hemel opsteeg nadat hij tot in de hel was afgedaald. Die verschillende afzonderlijke details die bewaard zijn gebleven zijn in zekere zin een bevestiging voor jullie, hoewel het tijdselement niet helemaal precies is. De tijd wordt altijd 'vertaald' om zo te zeggen, want in spirituele tijd - als zoiets al bestaat - is tijd individueel, psychologisch en heel anders. Maar dit doet niet ter zake want de mensen hebben van deze drie dagen een symbool gemaakt. Deze nieuwe condities waren dat ieder mens de gelegenheid heeft om zich gedurende zijn ontwikkeling op aarde, als hij van het ene leven naar het andere gaat, tot God te wenden.

Lucifer had alle rechten om de mens te verleiden voor hem te bezwijken door voor zijn eigen lagere aard te bezwijken. Weerstaat de mens dat, dan is hij niet langer onderworpen aan de luciferische wereld, want de deuren zijn nu open zodat hij zich kan verenigen met zijn schepper en opnieuw kan wonen in de goddelijke werelden. Maar de valstrikken en verleidingen die Lucifer kon gebruiken waren van die tijd af beperkt: ze moesten in overeenstemming blijven met de goddelijke wet.

Gods geestelijke wereld heeft nu het recht tussenbeide te komen, zodat de goddelijke wetten nauwkeurig in acht kunnen worden genomen en zo dat de activiteiten van de krachten der duisternis beperkt blijven en uiteindelijk onder rechtspraak van God staan. Dat Lucifer nog een bepaalde mate van vrijheid heeft is noodzakelijk. Niet alleen om de nu al zo vaak verklaarde reden dat hij altijd de goddelijke rechtvaardigheid moet erkennen, maar ook als een noodzakelijk middel tot ontwikkeling. Kwaad moet in veel gevallen tot op de bodem beproefd worden voordat het uit vrije wil en op eigen initiatief overwonnen kan worden.

Dit verlangen het te boven te komen moet groeien door steeds diepere verlichting in iedere individuele ziel, en dit is vaak alleen mogelijk nadat een mens door de duisternis heen is gegaan. Dat zo'n verlichting niet in één levensspanne tot stand kan komen, behoeft niet gezegd te worden! De volmaaktheid voltooien die nodig is om het koninkrijk van God binnen te gaan, de volmaaktheid die verloren ging tijdens de val en het zich ontdoen van alle duisternis die in de ziel is gekomen, dat kan niet in één leven gedaan worden. Daar zijn vele, vele levens of incarnaties echt noodzakelijk voor. Dit leven op aarde is als een school waar je je ontwikkelt en van de ene klas naar de andere overgaat. Soms blijf je voor een poosje in één klas, en kun je achtereenvolgens één of meerdere incarnaties hebben waarin je heel wat tot stand brengt. Menselijke wezens die geïncarneerd zijn uit de wereld der duisternis komen eerst met heel lage en grove neigingen. Slechts na vele incarnaties, uitgewerkt karma en dikwijls na enig lijden en een aantal goddelijke invloeden begint de houding te veranderen - langzaam maar zeker.

Wanneer de zintuigen een beetje beginnen te verfijnen begint het eigenlijke werk: jezelf vinden en jezelf zuiveren. En voor deze fase zijn ook weer heel wat incarnaties nodig met andere voorwaarden en omstandigheden. Zelfs in deze tweede fase hebben veel wezens nog niet de kracht om God in werkelijkheid te vinden. Dan is er nog teveel van het lagere zelf aanwezig om niet te bezwijken voor de invloed uit de luciferische wereld, of die nu komt in de vorm van regelrechte inspiratie of via mensen die zonder het te weten als instrument dienen. Dus nogmaals, het vraagt een aanzienlijk aantal levens om de eigen wilskracht te versterken voor zelfzuivering, het allerbelangrijkste doel. Pas daarna breekt er een nieuwe fase aan waarin heel geleidelijk dit proces van zuivering begint. In elk leven worden de omstandigheden

zo voorbereid dat een bepaalde kant van het lager zelf de gelegenheid heeft op de beste manier tot volmaaktheid te komen.

Jullie zien dus dat het op geen enkele andere manier kan, want het zou onmogelijk zijn in één levensspanne de volmaaktheid te bereiken die noodzakelijk is om voor altijd het Koninkrijk van God binnen te gaan. Zelfs in de moeilijkste gevallen wordt met ieder leven iets gewonnen, ook als het pas later ten volle benut kan worden. Die tijd is daar wanneer een wezen verklaart: “Mijn pad leidt naar God. Ik wil niet luisteren naar mijn lager zelf” - die kant van het zelf die voortdurend en magnetisch in contact staat met de wereld der duisternis als je het vergelijkt met het hoger zelf. Dat is verder op de achtergrond en veel moeilijker te bereiken vanwege al die lagen van onvolmaaktheid. Het hoger zelf staat voortdurend in contact met de goddelijke wereld. De uiterlijke persoonlijkheid met haar wilskracht en vermogen om voor de ene of voor de andere weg te kiezen, heeft de middelen om op een dag de beslissende stap te zetten: “Ik kies voor God, voor mijn hoger zelf, met alles wat daaruit voortkomt”, ongeacht de luiheid, het gemak en de weg van de minste weerstand om aan fouten toe te geven.

Of het nu om misdaden als moord, diefstal, gemeenheid gaat of alleen om zelfzucht, jaloezie, afgunst, wrok, luiheid of om wat voor fouten dan ook, dat maakt in principe geen verschil. Iedereen die werkelijk de beslissing neemt en uitspreekt en bij zijn besluit blijft om dit pad naar God te volgen, kan, - sinds de verlossing door Christus - niet meer onderworpen zijn aan de wereld van Lucifer. Lucifer heeft geen macht meer over zo’n wezen, noch op aarde, noch in de spirituele wereld.

In die zin heeft Christus de deur geopend en zodoende kun je ook begrijpen waarom er gezegd is dat Christus je verlost heeft van je zonden. Dat is alleen juist als je het zo opvat dat jouw ernstige zonde - dat je bent afgevallen, dat je niet trouw aan God bent gebleven en dat je ooit deel bent gaan vormen van de wereld der duisternis - niet als consequentie heeft dat je voor eeuwig uit de goddelijke werelden bent buiten gesloten. Hiervan heeft Christus je inderdaad gered, en daarom heb je zeker alle reden ter wereld om hem dankbaar te zijn. Door hem heb je nu de mogelijkheid om door je eigen inspanning en ontwikkeling de drempel over te gaan. In die zin is het juist. Maar als je het zo interpreteert dat Christus gestorven is voor al jouw zonden en fouten, dan is het heel onjuist.

Dit is dan heel in het kort het verhaal, of liever de geschiedenis van de schepping van het universum, de val, de schepping van deze aarde en de verlossing door Jezus Christus. Aan het begin van deze serie heb ik jullie gevraagd, vrienden, mij alle vragen te stellen die je over dit onderwerp in gedachten hebt en die nog niet door de inhoud van deze lezingen beantwoord zijn. Ik zou jullie willen voorstellen: denk erover na, lees mijn woorden nog een keer over. Dat is zo belangrijk, want je mist veel als je ze net voor de eerste keer hoort. En bereid dan voor de volgende keer jullie vragen voor. Ik zal ze dan graag beantwoorden, evenals alle overige vragen waar we vanavond misschien niet meer aan toekomen. Is er echter iets dat jullie nu net te binnen schiet?"

VRAAG: Ja, mag ik de vraag stellen of het verhaal in de Pistis Sofia overeenkomt met wat U zei en of het een oorspronkelijk verhaal is?

"Zoals je heel goed voor jezelf kunt beoordelen, er schuilt heel veel waarheid in."

VRAAG: Zou het aanbeveling verdienen als de deelnemers de Pistis Sofia zouden lezen?

" Ja, zeker."

VRAAG: En de 'Arcania Celestia'?

"Zeker, dat zou een heel goed idee zijn. Mag ik voorstellen dat alle deelnemers die geïnteresseerd zijn bij elkaar komen, zoals jullie enige tijd geleden gedaan hebben voor de lezingen die jij, mijn vriend, hebt gegeven en dat jullie het dan lezen, gedeelten ervan, en erover praten. Daarna kunnen jullie gesprekken over dit onderwerp hebben. Dat zou in de vorm van een discussiegroep kunnen gebeuren waar jullie eerst iets lezen en er daarna een gesprek over hebben. Zouden jullie dat willen doen? " *(Ja.)* "Ik zou dan willen voorstellen dat jullie na deze sessie op een ordelijke manier afspraken maken over tijd, plaats enzovoort. En later kunnen andere boeken of onderwerpen aan bod komen. Dit zou buitengewoon nuttig zijn als een extra spirituele activiteit, en het zal in belangrijke mate bijdragen aan ieders begrip. En laat me jullie vertellen, vrienden, dat het begrijpen van deze zaken veel relevanter en persoonlijker is dan jullie aanvankelijk misschien denken. Iedereen die mijn lezingen kent, zal hebben gezien dat ik zelden over

deze dingen spreek. In het algemeen heb ik het over de ziel van de mens, over de geestelijke wetten, en zoals ze van toepassing zijn op de menselijke ziel en het leven van de individuele mens. En vanaf de volgende keer zal ik weer dit type lezingen geven, en ik zal alleen zo nu en dan hiervan afwijken wanneer ik het weer over zulke duidelijk algemene vragen wil hebben. Maar al deze algemene vragen zouden je begrip omtrent de ziel van de individuele mens moeten verruimen. Alles wat ik hier besproken heb en wat mijn goede vriend (een lid van de groep) jullie vanuit een ander gezichtspunt zal bijbrengen, is heel relevant voor het geloof van elk mens, en niet alleen door het feit dat het begrijpen van deze wezenlijke dingen heel veel licht zal werpen op zaken die tot dusverre verborgen bleven. Door dit licht zal het je mogelijk gemaakt worden om een zuiverder en harmonischer verhouding met God te hebben. Het zal bepaalde twijfels over Gods rechtvaardigheid, hoe al dit kwaad mogelijk is, waarom Hij dit kwaad toelaat, enzovoort wegnemen. En als deze kwesties opgehelderd zijn kun je je met een vrijer hart tot je Schepper wenden en zo de kracht vinden die je zo hard voor je persoonlijke ontwikkeling nodig hebt. Maar niet alleen met het oog op dit doel is het belangrijk voor je om enig begrip van deze zaken te hebben, zo fundamenteel als het misschien is; zie je, in de ziel van ieder mens speelt dit hele verhaal dat ik je in deze vier belangrijke stadia heb verteld de hele tijd, elke dag, bijna ieder uur. En als je door meditatie de persoonlijke, niet alleen gelijkenis maar feitelijke herhaling van dit alles in je eigen ziel kunt ontdekken, zul je een grote stap verder gekomen zijn.
Nog meer vragen?"

VRAAG: Niet in verband hiermee. Ik vroeg me af of de individuele geest, al of niet geïncarneerd, zich bewust is van zijn blijvende identiteit?

"Oh ja, zeker. Absoluut."

VRAAG: En ook, dezelfde geest, apart, zelfs niet bekend aan de geïncarneerde mens, blijft hij weten wat hij weet wanneer hij niet geïncarneerd is?

"Een geest die niet geïncarneerd is, heeft een veel grotere zelfkennis dan een geïncarneerd wezen omdat hoe verder de ontwikkeling is voortgeschreden, hoe groter het bewustzijn wordt. Het is een dwaling te geloven dat een geest in zijn hoogste ontwikkelingsvorm geen

zelfkennis zou hebben. Juist het tegendeel is waar. Hoe hoger de ontwikkeling, des te groter de mate van zelfbewustzijn."

VRAAG: Ja, dat begrijp ik. Ik heb de tweede vraag blijkbaar niet duidelijk geformuleerd. Wat ik bedoel is dit, terwijl een geest geïncarneerd is, heeft hij dan aparte kennis van zichzelf, zelfs als de bewuste persoonlijkheid daar niets over weet?

"Ik begrijp wat je bedoelt. Dit is een heel belangrijke vraag. Het hangt hierbij heel erg af van de ontwikkeling van het individu. Iedereen die het geestelijke pad volgt waar ik altijd voor pleit – uiteindelijk moet voor diegene de tijd komen waarop hij zijn eigen geest, of zijn ware identiteit, die ik ook dikwijls het hogere zelf of de goddelijke vonk noem, zal vinden. Zolang de mens in het duister rondtast en alleen het uiterlijke wezen en misschien iets van zijn onderbewuste, dat voor het grootste deel tot het lagere zelf behoort, voor de gehele persoonlijkheid houdt, dan is hij onvoldoende ontwikkeld. Als de ontwikkeling voortschrijdt zoals het zou moeten, moet de tijd komen waarop je, om het zo te zeggen, je onderbewuste ontdekt als was het een andere persoon. Dit is de eerste stap. En dit is natuurlijk niet altijd plezierig omdat het onderbewuste een eigen leven heeft, het denkt zelfs tot op zekere hoogte op zijn eigen beperkte en blinde manier – en doet dit heel anders dan het bewuste denken. Dit komt aanvankelijk vaak als een schok tenzij men erop voorbereid is om dit juist te verwachten, voorbereid ook door het versterken en door het opdoen van geestelijke waarheid en kennis, bijvoorbeeld het weten dat dit nog niet het wezenlijke zelf is. En alleen nadat je met dit lagere zelf, het onderbewuste hebt kennis gemaakt en het nauwkeurig onder ogen hebt gezien, het hebt begrepen en het waar nodig hebt herschikt – en dit is een langdurig proces –zul je heel langzaam, in het begin heel zelden maar later steeds meer, in je eigen hogere zelf, je ware en blijvende identiteit doordringen. En als de ontwikkeling verder voortgaat, zal dit hogere zelf, je eigen heilige geest steeds meer aan de oppervlakte zijn en zich samen met je bewuste wezen, met je brein of je verstand waarin je uiterlijke wilskracht regeert, manifesteren. Of de uiterlijke en actieve persoonlijkheid in contact met het hogere zelf is of niet is slechts een kwestie van ontwikkeling en van persoonlijk inspanning. Het verschil is dit: als je jezelf met je hogere zelf geïdentificeerd hebt, houdt je de touwtjes in handen; dan ben je inderdaad meester over jezelf, over (je) leven als geheel. Maar als je onderbewust en buiten je verstand om voortgedreven wordt door je emoties, door je onderbewuste, door je

lagere zelf; als je handelt zonder te begrijpen waarom je zus handelt of waarom je zo denkt enzovoort, dan ben je niet de bestuurder van je leven, maar word je voortgedreven. Je bent dan niet de meester maar een slaaf. Dus, natuurlijk is het mogelijk om de ware identiteit van de geest zichtbaar te laten worden. Ik wil zeggen dat het niet alleen mogelijk is, maar dat dit het doel van het spirituele pad is. Is dit een antwoord op je vraag?

Vrienden, we zullen de rest van de vragen voor de volgende keer bewaren. Aangezien ik deze lezing niet opnieuw wilde onderbreken, is er vanavond niet genoeg tijd voor al jullie vragen. De volgende keer zullen we meer tijd voor jullie vragen inruimen, al naar gelang het aantal dat behandeld moet worden.

Hiermee, vrienden, trek ik mij terug in mijn wereld. En ik verzoek jullie allemaal, ieder van jullie, met klem om je tot God te richten, en vergeet niet dat Hij zo dichtbij je kan zijn. Hij is heel dichtbij je, jij bent alleen dikwijls niet dichtbij Hem. En het hangt er alleen van af welke kant je op kijkt om licht en verlossing bij jouw eigen problemen te vinden. Ik zal jullie verder helpen met elk probleem dat er is en wie van jullie het ook maar heeft.
Wees in vrede, vrienden, wees in God.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1958.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Salvation'.
Vertaling door An van Dijk in 1982; herzien in 2001;
in 2006 aangevuld door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009